

TESS GERRITSEN

—
Polisiye
Gerilim
—

Bir
Sırrım Var

Bir Sırrım Var

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Rizzoli & Isles serisi

Cerrah (#1)
Çıracak (#2)
Günahkâr (#3)
İkiz Bedenler (#4)
Rehine (#5)
Mefisto Kulübü (#6)
Ruh Koleksiyoncusu (#7)
Buz Gibi Soğuk (#8)
Sessiz Kız (#9)
Sona Kalan (#10)
Diriliş (#11)
Bir Sırrım Var (#12)
Dinle Beni (#13)

Martini Kulübü serisi

Casuslar Sahili
Yazlıkçılar

Diğer kitaplar

Hasat
Kemik Bahçesi
Kayıp Kızlar
Gece Gelen
Gece Yarısından Sonra
Karanlığın Ayak İzleri
Asla Arkana Bakma
Bıçak Sırtı
Aşk Ölümünden Uyanıştı
Proje: Ölümcül Virüs
Gölgesizlerin Tutkulu
Dansı
Kan Gölü

Masumiyetin İçin Savaş
Yörünge
Beni Seç
Ateşin Şarkısı
Ucubeler
İsimsiz Ceset

BİR SIRRIM VAR

Orijinal adı: I Know a Secret

© 2017, Tess Gerritsen

Yazan: Tess Gerritsen

İngilizce aslından çeviren: Algan Sezgintüredi

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Nisan 2018

20. baskı / Kasım 2025 / ISBN 978-625-8090-04-8

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Bir Sırrım Var

Tess Gerritsen

Çeviren: Algan Sezgintüredi

Muhteşem Bayan Margaret Ruley'ye...

Cenazelerde ağlamanın önemini yedi yaşında öğrendim. Bir yaz günüydü; tabutta annemin, pis kokulu puroları, leş nefesi ve çekinmeden osurmasıyla meşhur dayısı Orson yatıyordu. Hayattayken birbirimizle hiç ilgilenmediğimizden, ölümüne zerre üzülmemiştim. Cenazesine neden katılmam gerektiğini anlamamıştım ama yedi yaşındakilere öyle bir seçme şansı tanınmıyor. Kısacası o gün kilisede sıkıntıyla yüzümü ekşitip kapkara elbisemin içinde terleyerek oturmuş ve niye gelmeyi doğrudan reddeden babamla evde kalamadığımı düşünmüştüm. Babam, hiç sevmediği birinin ardından yas tutuyormuş gibi yaparsa ikiyüzlü olacağını söylemişti. *İkiyüzlü* ne demekti bilmiyordum ama ben de ondan olmak istemiyordum. Yine de annemle Sylvia teyzemin arasına tikiştirilip insanların sıradan Orson Dayı hakkında sayıp döktükleri yavan iltifatları dinlemek zorunda kalmıştım. *Mağrur, bağımsız bir adamdı! Hobilerine tutkuyla bağlıydı! Pul koleksiyonunu ne severdi!*

Kimse leş nefesinden bahsetmemişti.

Bitmez görünen tören boyunca önümüzdeki sırada oturanların kafalarını inceleyerek oyalanmıştım. Donna teyzemin şapkasındaki kepekleri, Charlie dayımın içinin geçtiğini ve peruğunun yana kaydığını fark etmiştim. Kafasına yandan tırmanmaya çalışan kahverengi bir sıçana benziyordu.

Yedi yaşındaki her normal kızın yapacağını yapmıştım.

Kahkahayı basmıştım.

Tepki gecikmemişti. Dönüp kaş çatmıştı herkes. Utanan annem koluma beş sivri tırnak geçirip, “Kes şunu!” demişti.

“Ama saçı düşmüş! Sıçana benziyor!”

İyice batmıştı tırnakları. “*Sonra konuşacağız seninle, Holly!*”

Eve döndüğümüzde konuşmamıştık ama. Tokadı yemiş ve azarlanmıştım. Cenazelerde nasıl davranmak gerektiğini böyle öğrenmişim. Ağırbaşlı ve sessiz olmak gerektiğini ve kimi yerde gözyaşı dökmenin beklendiğini öğrenmişim.

Dört yıl sonra, annemin cenazesinde hüngür hüngür ağlayarak kendimi göstermişim çünkü benden beklenen oydu.

Ama bugün, Sarah Basterash’ın cenazesinde ağlamamın beklenip beklenmediğinden emin değilim. Okulda Sarah Byrne adıyla tanıdığım kızı görmeyeli on seneden fazla geçmiş. Öyle çok yakın değildik; haliyle arkasından yas tuttuğumu söyleyemem. İşin aslı, Newport’taki cenazeye sırf merakımdan geldim. Nasıl öldüğünü öğrenmek istiyorum. Nasıl öldüğünü öğrenmem *lazım*. Kilisede herkes, *feci bir trajedi* diye mırıldanıp duruyor. Kocasını şehir dışındaymış, Sarah birkaç kadeh yuvarlamış ve başucundaki mumu söndürmeden sızmış. Ölümüne yol açan yangın, kazaymış sadece. En azından herkes öyle söylüyor.

Benim de inanmak istediğim bu.

Newport’taki ufak kilise, Sarah’nın kısacık ömründe edindiği ve çoğunu tanımadığım dostlarıyla tıklım tıklım dolu. Daha mutlu bir ortamda epey çekici denebilecek, asılabileceğim kocası Kevin’i da ilk defa görüyorum. Perişanlığı sahici gibi. Keder böyle mi yapıyor insanı?

Dönüp kiliseyi taradığımda lise sınıf arkadaşlarımdan Kathy’yi görüyorum: arkamda oturuyor; yüzü şiş, ağlamaktan rimeli akmış. Kadınların hemen hepsi ve erkeklerin ço-

ğu ağlıyor çünkü sopranonun biri, eski Quaker ilahisi “Basit Armağanlar”ı söylüyor ve anlaşılan bu ilahi, her seferinde göz yaşıyor. Bir anlığına Kathy’yle göz göze geliyoruz: Onun gözleri yaşlı ve parıltılı, benimkiler sakın ve kuru. Liseden bu yana çok değiştiğimden beni tanıyabileceğini zannetmiyorum ama gözlerini dikeyor ve hayalet görmüş gibi bakıyor.

Dönüp önüme bakıyorum.

“Basit Armağanlar”ın sonunda ben de herkes gibi gözyaşı dökmeyi başarıyorum.

Upuzun son veda sırasına katılıyor ve kapalı tabutun önünden geçerken Sarah’nın bir şövaleye yerleştirilmiş fotoğrafını inceliyorum. Benden dört yaş küçüktü, daha yirmi altısında; fotoğrafında hayat dolu, pembe yanaklı ve gülümüyor. Ortamların kenarlarında dolanan, kimsenin fark etmediği bir hayaletten ibaret olduğum okul günlerimden hatırladığım tatlı sarışın. Oysa şimdi buradayım; hayat doluyum ve Sarah, şeker kız Sarah, bir tabutun içindeki kömürleşmiş kemiklerden ibaret. Sarah’nın Yangın Öncesi fotoğrafına bakarken herkesin böyle düşündüğünden eminim: Fotoğrafta gülümseyen bir yüz görüyor ve kavrulmuş, kararmış bir kafatası hayal ediyorlar.

Sıra ilerliyor, Kevin’a başsağlığı dileklerimi iletiyorum. Mırıldanıyor: “Geldiğiniz için teşekkürler.” Kim olduğuma veya Sarah’yı nereden tanıdığuma dair hiçbir fikri yok ama yanaklarımda gözyaşı izlerini görüyor ve elimi minnetle sıkıyor. Ölmüş karısının ardından gözyaşı dökmüşüm; o kadarı yetiyor.

Kathy veya çocukluğumdan tanıdığım başka birine yakalanmamak için kiliseden sıvışıp soğuk kasım rüzgârına çıkıyor, hızlı adımlarla uzaklaşıyorum. Yıllar yılı hepsinden uzak durmayı başarmıştım.

Ya da belki onlar benden uzak durmuşlardı.

Saat daha iki ve Booksmart Medya’daki amirimin bana

tüm gün izin vermesine rağmen e-postalarımı bakmak, gelen telefonlara cevap vermek için ofise dönmeyi düşünüyorum. Bir düzine yazarın reklam sorumlusuyum; basın toplantıları ayarlamam, okuma kopyalarını yollamam ve tanıtım metinleri yazmam gerekiyor. Ama Boston'a dönmeden önce uğramam gereken bir yer daha var.

Arabamı Sarah'nın evine ya da eskiden evi olan şeye sürüyorum. Geriye kararmış döküntüler, kömürleşmiş kalaslar ve is kaplı bir yığın tuğla kalmış. Evin ön bahçesini çeviren beyaz çit itfaiyeciler hortumlarını ve merdivenlerini sokaktan taşıırken yıkılmış. İtfaiye araçları geldiğinde ev çoktan cehenneme dönmüştü herhalde.

Arabamdan iniyor, yıkıntılara ilerliyorum. Havada hâlâ berbat bir yanık kokusu var. Kaldırımında duruyor, kararmış yığın arasında paslanmaz çelik bir buzdolabının soluk pırlıltısını görebiliyorum. Mahalleye tek bir bakış atmam evin pahalı evlerden olduğunu anlamama yetiyor ve Sarah'nın kocasının ne iş yaptığını veya zengin bir aileden mi geldiğini merak ediyorum. Öyle bir avantajım olmadı hiç benim.

Rüzgâr esiyor ve ayaklarımın altında hışırdayan kuru yaprakların sesi yirmi yıl öncesinden, on yaşında ve ormanda kuru yaprakları çıtırdatarak yürüdüğüm bir başka sonbahar gününü getiriyor aklıma. O günün gölgesi hâlâ üzerimde ve o yüzden bugün buradayım.

Sarah için yapılvirmiş ufak anıta bakıyorum. Buketlerce çiçek bırakılmış: kurumuş güller, leylaklar ve karanfiller. Sevildiği bariz bir genç kadının anısına çiçekli bir anıt. Birden herhangi bir bukete ait olmayan, diğer çiçeklerin üzerine son bir vedaymışçasına bırakılmış bir yeşillığe takılıyor gözüm.

Bir palmiye yaprağı... Şehadet simgesi...

Ürpererek geri çekiliyorum. Kalbimin gümbürtüsü arasında yaklaşan bir aracın sesini duyuyorum ve döndüğümde bir polis cipinin yavaşlayarak geldiğini görüyorum. Camları

kapalı; memurun yüzünü göremiyorum ama yanımdan geçip giderken beni dikkatle süzdüğünü biliyorum. Dönüp arabama ilerliyorum.

Arabamda oturuyor, kalp atışlarımın yavaşlamasını ve ellerimin titremesinin sona ermesini bekliyorum. Evden kalanlara bir daha bakıyor ve bir kez daha Sarah'yı altı yaşındaki haliyle hayal ediyorum. Okul servisinde, önümdeki koltukta zıplayıp duran şeker Sarah Byrne. O öğleden sonra beş kişiydik otobüste.

Şimdi dört kişi kaldık.

“Hoşça kal Sarah” diye mırıldanıyorum. Marşa basıyor, Boston'a yöneliyorum.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Canavarlar bile ölümlüydü.

Camın diğer tarafında yatan kadın başkalarına bu yoğun bakım ünitesindeki diğer hastalar kadar insan görünebilir-
di ama Dr. Maura Isles, Amalthea Lank'in sahici bir canavar olduğunu biliyordu. Camın ardında Maura'nın kâbuslarına giren, Maura'nın geçmişini gölgeleyen ve yüzü Maura'nın geleceğini haber veren yaratık yatıyordu.

Annem.

"Bayan Lank'in bir kızı olduğunu duymuştuk ama Boston'da oturduğunuzun farkında değildik" dedi Dr. Wang. Adamın sesinde ayıplama mı vardı? Evlatlık vazifelerini boşladığı ve ölüm döşegindeki annesine koşmadığı için mi?

"Biyolojik annem" dedi Maura. "Beni evlatlık verdiğinde bebektim. Varlığını birkaç yıl önce öğrendim."

"Ama tanışmıştınız?"

"Evet ama onunla..." Durakladı Maura.

Onunla hiçbir şekilde işimin olmayacağına yemin ettiğimden beri konuşmadım. "Bugün hemşire arayana kadar yoğun bakıma yatırıldığımı bilmiyordum."

"Ateşi çıkıp akyuvar sayısı ciddi düşünce yatırdılar. İki gün önce."

"Ne kadar düşmüş?"

"Nötrofil sayısı, nötrofil bir akyuvar hücresi türüdür, sadece beş yüz... Üç kat olmalı."

“Ampirik antibiyotik vermeye başlamışsınızdır herhalde?” Doktorun şaşkınlıkla göz kırptırdığını görünce, “Kusura bakmayın Doktor Wang” dedi. “Hekim olduğumu söylemeliydim. Adli tıp kurumunda çalışıyorum.”

“Ya. Bilmiyordum.” Dr. Wang hafifçe öksürdü ve doktorlar arasında kullanılan çok daha teknik dile geçti. “Evet, kan kültürü aldıktan sonra derhal antibiyotiklere başladık. Aldığı kemoterapiye tabi hastaların yaklaşık yüzde beşinde febril nötropeni görülür.”

“Hangi kemoterapiyi alıyor?”

“Folfirinox. Fluorouracil ve lökovorin de içeren dört ilaçlık bir karışım. Fransa’da yapılan bir çalışmaya göre Folfirinox, metastazdaki pankreas kanserinden mustarip hastalarda kesinlikle ömür uzatıyor ama ateş meselesi yüzünden yakından izlenmeleri gerekiyor. Neyse ki Framingham Hapishanesi’nin hemşiresi işini ciddiye almış.” Dr. Wang durakladı ve hassas soruyu nasıl sorabileceğini düşündü. “Umarım sormamın sakıncası yoktur...”

“Neyi?”

Doktor bakışlarını kaçırdı; açacağı konudan rahatsızlık duyduğu belliydi. Kan sayımından, antibiyotik protokollerinden ve bilimsel verilerden bahsetmek çok daha kolaydı çünkü olgular ne iyi ne kötüydü ve herhangi ayıplamaya, yargıya yol açmazlardı. “Framingham’dan gelen tıbbi kayıtlarında neden hapis yattığı belirtilmemiş. Bize sadece Bayan Lank’in af yolu kapalı olmak kaydıyla müebbet yattığı söylendi. Korumasıyla görevli memur, sürekli yatağa kelepçeli kalmasında ısrarcı. Pek barbarca geliyor bana.”

“Hastaneye yatırılan mahkûmlarla ilgili protokolleri öyle.”

“Bu kadın pankreas kanserinden ölüyor ve ne kadar zayıf olduğunu herkes görebilir. Kalkıp kaçacak hali yok. Ama korumaya memuru görüldüğünden çok daha tehlikeli olduğunu söylüyor.”

“Öyledir” dedi Maura.

“Neden hapiste?”

“Cinayet. Bir sürü.”

Doktor camdan içeri, Amalthea’ya baktı. “*Bu* kadın mı?”

“Kelepçe o yüzden var. Kapısında bekleyen memur da.”

Maura kapıda bekleyen, konuşmalarını izleyen memura baktı.

“Üzüldüm” dedi Dr. Wang. “Sizin için zor olmalı... Yani annenizin...”

“Katil olması mı? Evet.” *En fecisini de bilmiyorsun ayrıca. Ailenin kalanını bilmiyorsun.*

Maura, Amalthea’nın yavaşça gözlerini açtığını gördü. Kemikli bir parmak, şeytan pençesi ürperticiliğinde kıvrılarak çağırdı Maura’yı içeri. Dönüp gitmeliyim hemen, diye düşündü. Amalthea kimsenin iyiliğini veya merhametini hak etmiyordu. Ama bu kadınla bir bağı, moleküllerine kadar uzanan bir bağı vardı. Sırf DNA üzerinden bile olsa Amalthea, *annesiydi*.

Memur, Maura’yı önlük ve maske takarken dikkatle izledi. Yalnız yapılan ziyaretlerden olmayacaktı; korumayla görevli memur her bakışlarını, her hareketlerini yakından izleyecek ve kaçınılmaz dedikodu, hastaneyi saracaktı. Neşteri sayısız kadavra kesmiş, Azrail’in izinden sürekli giden Bostonlu adli tabip Dr. Maura Isles, bir seri katilin kızıydı. Ölüm, aile meslekleriydi.

Amalthea, obsidiyen taşları kadar kara gözlerle baktı Maura’ya. Burnuna giren tüplerde usulca oksijen tıshıyor, yatağın tepesindeki monitörde kalp ritmi bipliyordu. Amalthea denli kalpsiz birinin bile bir kalbi vardı...

“Beni görmeye geldin sonunda” diye fısıldadı Amalthea. “Gelmeyeceğine yemin etmiştin.”

“Kötü durumda olduğunu söylediler. Konuşmak için son şansımız olabilir. Görebiliyorken göreyim dedim.”

“Benden bir şey istediğin için mi?”

Maura inanamazcasına kafa salladı. “Ne isteyeceğim ki senden?”

“Dünya böyle, Maura. Akli başındaki tüm yaratıklar fayda kovalar. Yaptığımız her şey kendi çıkarımızdır.”

“Senin için öyle olabilir. Benim için değil.”

“Niye geldin öyleyse?”

“Ölüyorsun diye. Bana yazıp ziyaretine gelmemi istediğin için. *Biraz* şefkat hissim olduğunu düşünmek hoşuma gittiği için.”

“Bende yok ondan.”

“Niye yatağa kelepçeli olduğunu sanıyordun?”

Amalthea yüzünü buruşturdu, gözlerini yumdu ve ağzı acıyla gerildi. “Hak ettim herhalde” diye mırıldandı. Üst dudığında ter parıldadı ve bir anlığına, nefes alıp vermesi bile ısırap vermişçesine kaskatı kaldı. Maura son gördüğünde Amalthea’nın gür siyah saçları gümüş tellerle doluydu. Şimdiyse ağır kemoterapiye dayanan son birkaç tel saç kalmıştı kafasında. Şakakları yıpranmıştı ve sarkık derisi, çıkık yüz kemikleri üzerine serilivermiş bir tenteyi andırıyordu.

“Acı çeker gibisin. Morfin ister misin?” dedi Maura. “Hemşireyi çağırayım.”

“Hayır.” Amalthea yavaşça bıraktı soluşunu. “Daha değil. Kendimde olmam lazım. Senle konuşmalıyım.”

“Ne konuda?”

“Seninle ilgili, Maura. Kim olduğunla...”

“Kim olduğumu biliyorum ben.”

“Sahiden mi?” Amalthea’nın bakışları karanlık ve anlaşılmazdı. “Sen benim kızımsın. Bunu reddedemezsin.”

“Ama senin gibi değilim.”

“San Francisco’da saygın Bay ve Bayan Isles’ın elinde büyüdüğün için mi? En iyi okullara gidip en kaliteli eğitimi aldığın için mi? Hakikat ve adalet adına çalıştığın için mi?”

“İki düzine kadını katletmediğim için. Daha mı fazlaydı yoksa? Kayda geçmemiş kurbanların var mı?”

“Hepsi geçmişte kaldı. Gelecekte bahsetmek istiyorum ben.”

“Ne gerek var? Burada olmayacaksın nasılsa.” Pek kalpsiz bir laftı ama Maura iyi davranacak havada değildi. Birden içine kullanıldığı, hangi ipleri çekmesini bilen bir kadın tarafından kandırılıp buraya getirildiği hissi düştü. Aylardan beri mektup yollayıp durmuştu Amalthea. *Kanserden ölüyorum. Tek akrabam ben. Veda etmek için son şansın. Son şanstın* daha etkili laf azdı. Şansı bir kere kaçırdın mı, ömür boyu pişmanlık çekerdin.

“Evet, ölmüş olacağım” dedi Amalthea kuru bir sesle. “Sen de kimlerden geldiğinin merakıyla kalacaksın.”

“Kimlerden mi?” Güldü Maura. “Kabile falanmışız gibi.”

“Öyleyiz. Biz, ölümden kâr eden bir kabiledeniz. Baban ve ben. Ağabeyin. Senin de öyle olman komik değil mi hem? Kendine bir sor, Maura. Neden seçtin mesleğini? Tuhaf, değil mi? Neden öğretmen veya bankacı olmadın? Neydi seni ölüle-ri kesip biçmeye iten?”

“Bilim. Neden öldüklerini öğrenmek istiyorum.”

“Elbette. Entelektüel cevap.”

“Daha iyisi var mı?”

“Karanlık. İkimizde de var. Fark, benim korkmamam, senin korkman. Neşterle yarıp sırlarını bulma umuduyla mücadele ediyorsun korkunla. Ama işe yaramıyor, değil mi? Temel sorununu çözüyor.”

“Neymiş o?”

“İçinde olması. Karanlık senin bir parçan.”

Maura annesinin gözlerine baktı ve gördükleri bir anda boğazını kurutuverdi. *Tanrım, kendimi görüyorum.* Geriledi. “İşim bitti burada. Gelmemi istedin, geldim. Başka mektup yazma, yanıt vermeyeceğim.” Döndü. “Elveda, Amalthea.”

“Tek yazdığım sen değilsin.”

Maura kapıyı açarken durakladı.

“Bir şeyler duyuyorum. Bilmek isteyebileceğin şeyler.” Gözlerini kapadı, iç çekti. “İlgilenmiyor görünüyorsun ama ilgileneceksin. Çünkü yakında bir tane daha bulacaksın.”

Bir tane daha ne?

Maura konuşmaya geri çekilmemek için çabalayarak çıkıp çıkmama arasında kaldı. Cevap verme, dedi kendi kendine. Seni tuzağa çekmesine izin verme.

Cebinde titreşen telefonu kurtardı Maura’yı. Ardına bakmadan çıktı, maskesini çıkardı ve önlüğün altında telefonunu buldu. “Dr. Isles” diyerek açtı.

Vereceği habere göre fazlasıyla neşeli bir sesle, “Sana erken Noel hediyem var” dedi Dedektif Jane Rizzoli. “Yirmi altı yaşında, beyaz kadın. Yatağında ölü bulundu. Giyinik.”

“Nerede?”

“Leather District. Utica Sokağı’nda, loft tipi daire.¹ Neler söyleyeceğini merak ediyorum.”

“Yatakta, dedin. Kendi yatağı mı?”

“Evet. Babası bulmuş.”

“Cinayet mi?”

“Kesin. Ama *sonrasında* yapılanlar yüzünden Frost altına kaçırıldı.” Jane durakladı, sesini alçalttı. “En azından öldükten sonra yapıldığını *umuyorum*.”

Maura dönüp baktığında Amalthea’nın ilgiyle izlediğini gördü. Elbette ilgilenecekti: Ölüm aile meslekleriydi.

“Ne zaman gelebilirsin?” dedi Jane.

“Framingham’dayım. Trafiğe göre biraz zaman alabilir gelmem.”

“Framingham mı? Ne işin var orada?”

1. 1970’lerde evsizlik sorununa çözüm amacıyla eski fabrika, depo gibi binaların yaşam alanlarına dönüştürülmesiyle ortaya çıkan bu konut tipi, daha sonraları başta sanatçılar olmak üzere farklı kesimlerden ilgi görmüştür. (ç.n.)

Maura'nın, hele Jane'le hiç konuşmak istemediği bir konuydu. "Hemen çıkıyorum" demekle yetindi. Telefonu kapayıp ölen annesine baktı. İşim bitti burada, diye düşündü. Bir daha seni görmem gerekmeyecek.

Yavaşça kıvrıldı dudakları Amalthea'nın. Gülümsüyordu.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

**Polisiye meraklılarının kaçırmaması gereken bir roman.
Tess Gerritsen'in en iyi kitaplarından biri.
*San Francisco Review of Books***

Korku filmi yapımcısı genç bir kadınla bekâr bir muhasebecinin cesedi bulunduğunda bu iki farklı cinayeti birbirine bağlayan hiçbir kanıt yoktur ortada. Cesetlerde belirgin yaralar bulunsa da ölüm sebebi belli değildir. Adli tabip Maura Isles bu iki cinayetin birbirine bağlı olabileceğini düşününce, dedektif Jane Rizzoli hummalı bir araştırmaya girişir.

Soruşturma geçmişte büyük bir taciz vakasının kurbanı olan genç bir kadına, gerçek bir hikâyeye dayanması muhtemel bir korku filmine, gaddar ve sıra dışı ölümlere maruz kalmış azizlere doğru genişler. Rizzoli ile Isles tam katili köşeye sıkıştırdıklarını düşündüklerinde çok uzun süre saklı kalmış bir sır yüzeye çıkıp başkalarının da hayatını tehdit etmeye başlar...

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'in çok satanlar listesine giren *Hasat*'la dünya çapında başarı kazandı. Yazarın on üç kitaba ulaşan Rizzoli & Isles serisi dışında, *Kemik Bahçesi*, *Kayıp Kızlar*, *Gece Yarısından Sonra*, *Karanlığın Ayak İzleri*, *Asla Arkana Bakma*, *Bıçak Sırtı*, *Aşk Ölümünden Uyanıştır*, *Proje: Ölümcül Virüs*, *Masumiyetin İçin Savaş*, *Gölgesizlerin Tutkulu Dansı*, *Yörünge*, *Gece Gelen*, *Beni Seç* adlı romanları ve *Ucubeler* ile *İsimsiz Ceset* adlı öyküleri Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Çeviren: Algan Sezgintüredi

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-8090-04-8

9 786050 951431

**Doğan
Kitap**